

Потъването на кораба „Велики океан“

Романът отъ Капитанъ Мариетъ 17)

Превежда Йос. Сжбевъ

XXVIII

Още не бѣхме закрили очи, когато се раздаде страшенъ лай и крѣсъкъ, който ни изплаши до смъртъ. Гастингъ се подаде навънъ и изведнѣжъ се разсмѣ. Погледнахме и ние съ Джекъ. Предъ пещерята имаше повече отъ петдесетъ маймуни, много отъ които — майки съ деца на грѣбъ.

Ние се смѣхме громко. Изведнѣжъ озжбеното лице на една отъ маймунитѣ се яви предъ сами насъ. Ние се дрѣпнахме назадъ. Маймуната изкрещѣ и веднага всички се събраха предъ входа. Една посегна къмъ насъ съ дългата си ржка, но Гастингъ я рѣзна съ своя холандски ножъ. Много смѣшно бѣше, когато тя показваше ржката си на останалитѣ и лижеше раната. Опитаха се и други маймуни да ни хванатъ, но всички получаваха по единъ ударъ съ ножъ.

Като видѣха безполезността на своитѣ опити, животнитѣ се отдрѣпнаха отъ входа, но не се отдалечиха много, а останаха да пазятъ.

Два часа чакахме въ такова положение. Най-последна отъ маймунитѣ изкрещѣ силно и цѣлото стадо избѣга ужасено.

Като почакахме малко, ние изпѣлзѣхме осторожно и се огледахме наоколо. Наблизо нѣмаше нищо. Само единъ хотентотъ седѣше на единъ камѣкъ и пазеше своя добитѣкъ, който лежеше и преживяше.

Ето какво бѣше нашето първо приключение, Вили. Но да свърша вече, защото е време за почивка."

— Искане ми се да узная какво се случи по-нататѣкъ, — каза Вилиамъ.

— Ще узнаете после.

XXX

(Постройка на хамбаръ. Запасяване съ дърва за горене. Котелъ за изпаряване на соль. Риди разказва.)

Нѣколко дни времето бѣше отлично. Това даде възможностъ на поселницитѣ да построятъ хамбара и кошарата за добитѣка, да събератъ достатъчно дърва за горене и да издѣлатъ въ кораловитѣ скали котелъ за изпаряване на соль.

Единъ день, следъ вечерята, по молбата на Вилиамъ, Риди продължи разказа си:

— „И така хотентотѣтъ пастиръ наплаши маймунитѣ и тѣ избѣгаха. Ние седнахме подъ навесената скала така, че хотентотѣтъ да не може да ни види и почнахме да се съветваме. Ромеръ искаше да се върнемъ и да се предадемъ отново въ затвора. Гастингъ отговори, че ще ни се смѣятъ.

Решихме да продължимъ пѣтя си. Трѣбваше, обаче, да се сдобиемъ съ оржие. Обмисляйки този въпросъ, азъ погледнахъ иззадъ скалата и видѣха че дивакѣтъ — хотентѣтъ бѣше легналъ на земята, като се бѣше осукалъ въ своя „кросъ“, т. е. чепкенъ, направенъ отъ овчи кожи. Още отъ по-рано ние бѣхме забележали, че той носѣше пушка, безъ каквато хотентотѣтъ не излизатъ никжде. Казахъ на другаритѣ си, че ако пастиря спи, можемъ лесно да завладѣемъ пушката му.

Гастингъ се примъкна дебнишката и като се увѣри, че дивакѣтъ спи отнесе оржието му по-далече, следъ което се върна, пререза ремѣка на който висѣха барутника и патронитѣ, които тоже отнесе на страна.

Огледахме се наоколо и трѣгнахме по направление къмъ Столовия заливъ. Едва минахме една миля, когато се натѣкнахме на единъ ручей съ чиста вода отъ който утолихме жаждата си. Тукъ почакахме докато се мрѣкне и тогава се отправихме къмъ морето, знаейки че въ долинитѣ край него има ферми, кждето се надѣвахме да се

сдобиемъ съ още две пушки. Скоро до насъ се донесе кучешки лай. Спотаихме се между едни скали. Тукъ преспяхме. На разсъмване можахме да разгледаме близката до насъ ферма.

Следъ единъ часъ въ фермата настана движение. Слугитѣ хотентотѣ се разпрѣснаха по работа, фермерѣтъ холандецъ се качи на коня и замина на нѣкжде, фермершата поведе децата къмъ близката съседна ферма, въроятно на гости.

Ние това и чакахме. Промѣкнахме се тихо, влѣзохме вътре, откачихме отъ стената две пушки, патрондаши и барутници. взехме и хлѣбъ и се отдалечихме отново въ нашето скривалище, за да дочакаме захождането на слънцето.

Пролежахме спокойно около два часа. Изведнажъ се раздаде резкиятъ крѣсъкъ на нашитѣ приятели, маймунитѣ. Тѣ се хвърлиха къмъ градината, почнаха да бератъ плодове отъ дърветата и се разбѣгаха чакъ когато видѣха хотентата-пастиръ, който се връщаше къмъ фермата. Скоро се показа и холандката. Тя влѣзе въжщи, после съ вѣкъ изкочи навънъ.



Къмъ мрѣкване се върна фермерѣтъ и подирѣ минута се чуха викове и вопли, които доказваха, че той бие жена си. Очевидно си е въобразилъ, че маймунитѣ, които обраха дърветата, сж се вмѣкнали въ незаключениятъ домъ и сж отнесли и оржието. Това несчастно обстоятелство за беднитѣ маймуни бѣше щастие за насъ. И ние имъ простихме отъ все сърдце за досадата, която ни причиниха сутринѣта.

XXXI

(Направа на рибарникъ. Риди продължава разказа.)

Следната сутринъ почнаха да правятъ рибарника. Съ тази работа се занимаваха цѣлиятъ день и едва на заходъ слънце се върнаха, капнали отъ умора.

Следъ вечерята Риди започна своя разказъ.

— „Ние не мрѣднахме до тъмно. Чакъ тогава се опжихме изпърво на изтокъ, държейки се по-далече отъ пѣтя. Измѣчваше нижажда и до ушитѣ ни се донасяше ревътъ на дивнитѣ животни.

Безпокойната нощъ мина. Съмна. Ревѣтъ и воятъ утихнаха. Ние вървѣхме бѣзъ спиране; докато не се натѣкнахме на изворъ, отъ който утолихме жаждата си.

Покатерихме се по едни високи планини. Нощно време палѣхме огньове, за да се съгрѣемъ и предпазимъ отъ дивитѣ звѣрове.

Една нощъ Ромеръ, който трѣбваше да пази докато ние спимъ, не издържалъ и заспалъ. Огъня бѣше загасналъ. Около полунощъ се събудихъ, чувствайки надъ себе нѣкакво топло дѣхане. Докато да се освѣстятъ, нѣщо ме захапа съ жби и ме понесе. Опитахъ се да грабна пушката, но вмѣсто нея, грабнахъ една незагаснала още главня,

(Следва на стр. 8)